

κι' ἀποῦ σφιγγε τὸ γῆρας ὡς εἶδος καμινέτο
φαντάσου πᾶς τὰ νεῖστα τί θνάσαι, Περικλίτο.

Βλέπω περιπολίας και στρατιᾶν γαρόντων
Συλλόγου τεκταινόντων.

Ἴδού μας πλησιάζου μετὰ βοῆς μεγάλης
και μάτια ὅτι σκοτάδι γυαλλίζου σὺν τῆς γάτας,
ὄγκους κρυφῶν ἰγγραφῶν βασταζου ὑπὸ μάλης,
βίβλους τοῦ Κομφουικου και τῆς Μαχαβαράτας.

Ἄλῆρ μπαλιέρ μου λίνω, ἕφι μπαλιέρ τοῦ λίω,
και τοὺς κυτῶ και κλαίω,
Σωστὸ γηροκομῆο, γίροι κι' ἰδῶ κι' ἔκλι,
πῆσαν και τὸν Καμπίτη, ποὺ τοῦκαφα λιθάνι....
προχθῆς μῆς ὅτ'α Παλάτζη, μετὰ πόρα φυλακῆ,
και βίβλιται σὺν πρῶτα κανίνας δὲν τοῦ κανέαι.

Τὸ παν. ὅτ'ὸν κόσμον χλιῶν
κι' ὁ νόμος ἀπηνῆς,
μὲ ὅτ' ἀχυρα κανεῖς
φύλλους ἔς μὴ γυρεῖς.

Μέγας χορὸς Γερόντων τὰ Λοιδθία πνεόντων.

(Καίτι γίροι σὺν τοῦ Φαούστ εἰς τὴν αἰθουσαν προβάλλου
και κουβαριασμένοι ψέλλου.)

Χάχα χάχα, χίχι χίχι,
ὁ καθῆς μας ξεροθῆαι
μὲ τὸ χέρι ὅτ'ὸν ταμπάκο,
μὲ τὸ πόδι μῆς ὅτ'ὸ λάρκο.

Τρέξ' ἡ μύτη μας ποτάμι,
και σαλεύει τὸ κορμί
σὺν ἀδύνατο καλάμι
ὅτ'ὸν ἀνέμων τὴν δρημή.

Ὅλοι σωματόται ποῦροι,
ὅτ'ὸν ὄικο μας ὄμιλο
τὸν κουτὸ και τὸν καμπούρη
δώστε φλασκόμηλο,
μήπως τοῦτο τὸν ἱστανῆ
κι' ἀπὸ κρύου δὲν πεθάνῃ.

Τριψέται μας στήθη κι' ὄμιος
μῆπως ἴσταινταγιαντήσου,
φίρτε μας και νοσοκόμους
γῆνὰ νὰ μᾶς νοσοκομήσου.

Σούτ, μὴ μάθουν τὸνομά μας,
κι' ἔχετε γῆνὰ σύνθημά μας
σπληναῖς, ἄντερο, φλησκουῖ,
κανθαρίδα και μαντζουῖ.

(Ἐνθ τοιαῦτα τραγοῦδου τὰ λειψανα τῶν πόνων
προβαίνει γίρων πολὺς ὄκακοσιων χρόνων,
κι' ἔξαρῃ ἀποκαλύπτεται καταμωσῆς τῆς σάλας
ὁ γίρων Μιδουσσάλας.)

Ὁ Φασ.— Βοῖ καλῶς τὸν Μιδουσσάλα
μῆς ὅτ'ὸν κόκκινη τὴν σάλα.

Κύττα χρόνια, κύττα γένημα, τὸν ἀρχαῖων ἀρχαίτης,
βρυκολάκισαι και τοῦτες γῆνὰ νὰ γίγη σωματόται.
Ἐπιστῆμας Πρέσιδρον σας τὸν Βρυκολάκα κηρύττω,
καθαίρω τὸν γίρο-Μήλα, ζήτ' ὁ Μιδουσσάλας, ζήτω.

Κύττα κύττα, Περικλή μου, πῶς ὄργῃ ὅτ'ὸ σπητικό μας
βρυκολάκων ἔσπηρη τρέχα...
μορασί τοὺς καραμίλαις τῆς ἀλτίας και τῆς γόμας
γῆνὰ νὰ πάθουνη τὸν βῆχα,
και προτοῦ νὰ τὰ τοιτώσουνη κι' ἐπιστῆμων εἰς τὸν τάφρον
τὴν ἀνάγνουνη ν' ἀκούσουνη σωματοκῶν ἰγγραφῶν.

(Αὐτὰ τοῦ λέγει, κι' ἰγγραφα συμβολικὰ ὁραθαίει,
ποῦ γῆνουνη δηλητήρια τῆς κόρης τοῦ Βοργία,
κι' ὁ Περικλῆς σιγὰ σιγὰ τὴν λάμπα καταθάει
κι' ἀπλόνεται τριγύρω νῦς ὡς εἶδος Βαλπουργία.)

Ἐγγραφα συμβολικὰ κι' ἐν πολλοῖς τρομακτικὰ.

Ὁ Φασ.— Ἄλι σας και μάλι σας,
πίτρα ὅτ'ὸ κεφάλι σας,
και πολὺ τὸ χάλι σας.

Μήλας, μῆλο ὀτῆ μηλιῆ,
οἰσκούλα κι' ἀπῆγαινε,
μπακαλιέρος σπορδαῖο
και κουκῆ μὲ ρήγανη.

Στόμ' ἀμίλιτο, κουγγῶ,
και παραμυῖνο χέρι,
Ἄν-Πιτοῦ, Μαντῆρ Ἄγγω,
μαυροκόκκινου πιπίρι.

Μελετάτε μελετάτε τὴν φιλοσοφον ἀγίλην,
τὴν διάνοιαν τῶν ὄντων κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην,
τὴν ὄντοτητα τῆς ὄλης,
τὸ ποικίλον ἐν ποικίλοις,
τὸν ἰπῆγιον Ἀρῆλιον και τὸν ἐν τοῖς οὐρανῶσι...
κλειστέαι καλὰ τὴν πόρτα γῆνὰ νὰ μὴν ἰθῆ κανεῖς.

Μελετάτε τὴν καθ' ὄλην και τὴν κατὰ νοῦν Ἑλλάδα,
τὸν Μπερτόλδο, τὴν Μαρκόλα, τοῦ Γαῖδαρου τὴν φολῆδα,
τὸν τοῦ Κρούσου Ροβινῶνα, τὴν πιστὴ τὴν Γενῶβερη,
τὴν κοντοῖνα, τὸ σακμῶνι, τὸ πικῆτο και τὴν πῆρη.
Φωταῖνας ἰδαῖ Πύλας, μὲ και τῆς Σταγκουῖ τὴν Κίρη,
μαντζουράνα ὅτ'ὸν κατῶ νὰ σ' ἰδαῖγωνα ὅτ'ὸν σῆβρο.

Σύλλογος νεκρῶν σκαλιθρων
και κατατροπῶν κι' ὄλεθρων,
ταραμάς και πακαρούνα, φάρμα κόκκινη ὀτῆ γῆλα,
σακαράκαῖς ἀλειμμέναις μὲ γλαυῖρη τῆς βεδοῦρας,
και θοράταῖς κηρόδεραῖς μὲ τῆς Λευθῆρας τὸ γῆλα,
ποῦνα θρεπτικὸ γῆνὰ λίγου σὺν κι' ἔκλινο τῆς γαῖδοῦρας.

Σήκω, σκίλεθρο, και πάλλε
πατερά, καθρόνια, ζύλα,
κι' Έξαργήπουλος ό πάλοι
γράφει πώς άν 'όχι γραμμήλα
μή πολύτιμο λαχούρι,
κι' άν έγγκοστρωθή γαιδοური
και γενήση μαλανούρι
τότε πάλιν βλέπε μούρη.

Τοιαύτα κι' Άλλα φέρομεν προς γνώσιν τών παρόντων
δογματικών γερόντων,
τοιαύτα δι' όθ έλεγμαν και προς τούς έπιλοίκους,
τούς στερομένους κριάτος, σκοποκοιλιές και λίπους.

Ίδού!... διαβάσατ' έγγραφα συμβολικά κι' άτύπωτα
σάν τό κεφάλι της τριλλής,
κι' έκ της τρομαράς της πολλής
προσέξτε, παρακαλώ, νά μή σας φύγη τίποτα.

Μά βλέπω, Μαθουσαλά μου, πώς πάσχεις και ουσφε,
μά βλέπω πώς σας έσφιξε κι' έπιλήφια τώρα,
κι' άντί τούς χωροφύλακας νά στίλλουν και γιά σας
καλλίτερα νά στίλλανε παππά και νεκροφόρα
προς σύλληψιν κι' άπαλλαγή από τών άνθρωπίνων...
σας άδεια τά Γερουδία κι' έγώμια τό Σουπίνον.

(Έβλεπν αυτά τά τρομαρά, μά πριν προσφρή κι' Άλλα
έπιμας κολικόπονους τόν γέρο Μαθουσαλά,
κι' ό Παρικλέτος έτριξε 'όσον γέρο κικκομαρην
και τούδαλε κλιστήρι.

Τότε κι' ή πόρτα 'κτύπησε κι' έκάνανε γουρούσει
πανήντα χωροφύλακας 'ότων γέρον τό λαφουσί.

Μά τότε κι' όλ' οι γέροντες
οι κατά γής έσπαίροντες,
μαλλιά κουβαρία 'γίνεκαν μαζί με τά τεστέρια
κι' έμειναν όλοι κόκκαλο με τά σπαθιά 'στά χέρια.)

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' άλλους λόγους άγγελίαις.

Συνγαρήμεν της Έρχης την γνωστήν την 'Ατλαντίδα,
κρατεράν έρημείδα,
πού τό φρόνημα κρατεράν και προπάπτει θαυμασία
και τό τέταρτόν της έτος συνεκλήρωσε αίολία.

Της Έθνικής της Άγωγής τό Παροδικόν,
τό βέλτιστον, τό κάλλιστον, τό πατριωτικόν,
γενίοθον κτήμα πάνδημον όλης της Ρωμοσύνης...
συντάκτης και διευθυντής ό έτακτικός Δροσίνης.

Ό ριμτικός ύπολοχικός τών παζιτών, ό Μάνασης,
πού έκ' αυτών τό μελετή και τό συγγράμην έννοσι,
έκδιδε τούτος γλαφυρόν περί Προοπτικής
τά βλά πρακτικία.

Είς τού Φωτίου τρέπτε τού Τραπεζομασίτη,
και μες 'ο αυταίς της ώρας
πάρτε λαχινοφράϊς,
και γιά τό κέρδο σίγουροι γυρίσατε 'στό σπήρι.
Μήγας αυτός ό Φωτίος κι' ή τύχη του χρυσή,
από τούς όκ' άπορρησας κερδίδουν οι μισοί,
ερχη και σύ, βρά Φεσσουλή, ερχη καπουλοιστάδρη,
τά γίνη νέα κλήρωσις 'ότις είκοσι τού Μάρτη,
και φαντισθήτε ή χαρά και τί ζωή και κούα
τά νομιαρά σας. βρά καλλά, μά βήσιτε πρώτα πρώτα.

Τού ΡΩΜΗΟΥ μας τό Γραφεϊον, όλο μέτρα και ρυθμός,
'ότων Πινιακτών τόν δρόμον, δεκαπέντε άριθμός.